

Kar je sprejela Janševa vlada, je bilo za takratno opozicijo veleizdaja in rop stoletja. Po prvem obisku v Bruslju je Alenčica mnenje spremenila in sprejema vse, kar je že uzakonila Janševa vlada. Sedanja vlada misli, da bo Evropo pretentala. Ne bo je, začnjenja se rop Slovenije – zadnji.

KPK, ali ste zaspali? Kdaj boste obtožili tov. Viranta, ki je vdihaval smrdljivi zrak, ko sploh še ni stanoval v hiši, in za to dobival denar od občine? Prejemal je nadomestilo in zraven služil mastne denarje, se vozil zastonj ali po nižji ceni z letalom, neupravičeno prejemal denar od JGZ Brdo in še mnogo stvari, ki jih ne bom našteval. Če bi te g. Janša poznal, kakšna nepoštena, izkoriščevalska in hudobna duša si, bi te brčnil v ta zadnjo že leta 2004.

Vi, gospa Tomc, pa pišete, da ste bili ob osamosvojitvi polni vznesenih čustvenih in čudovitih pričakovanj. Niste si pa mogli predstavljati in tudi Spomenka Hribar ne, da bo iz tega nastala takšna mizerija in da bomo tako razdeljeni, kot smo danes. Za vse to pa krivite g. Janšo. Kriv ni g. Janša, ampak so krivi tovariši Kučan, Rigelnik, Stanovnik, Forum 21 pa tudi Spomenka Hribar in njej podobne, ki ima visoko pokojnino – privilegirano.

Tudi desni smo lahko vstajniki. Takrat bo pa mnogo huje, vse vas bomo poiskali.

Anton Pernat, Cirkovce

Ujeti v preteklost (1)

O članku, ki ga je napisala dr. Spomenka Hribar v Sobotni prilogi Dela 27. julija z naslovom Ujeti v preteklost, želim na tem mestu opozoriti na nekatera pomembna dejstva.

Predvsem bi rad opozoril dr. Hribarjevo, da je pri svojem pisanju popolnoma prezrla vzroke in posledice: Kdo, zakaj in kdaj je začel bratomorno vojno? V imenovanem prispevku je tudi povsem zamolčala obdobje od ustanovitve t. i. Protiimperialistične fronte 27. 4. 1941 do napada Nemčije na Sovjetsko zvezo 22. 6. 1941. Takrat sem bil star 16 let, vendar se ne spominjam, da bi v tistem dvomesečnem obdobju pobijali »izdajalce in

kolaborante«. Obdobje od začetka okupacije pa do napada na ZSSR se precej jasneje vidi v primeru Francije, ki so jo Nemci zasedli že sredi junija 1940. Takrat, še preden je bila podpisana kapitulacija Francije, je general Charles de Gaulle pozival rojake prek londonskega radia, naj ustanovijo odpor. Kot piše v svojih vojnih spominih *The Complete War Memoirs of Charles de Gaulle* (ISBN 0-7867-0546-9), se komunisti niso marali pridružiti odporu. Čeprav je bila napadena in okupirana njihova domovina, so se izgovarjali, da je to imperialistična vojna, pri kateri nočejo sodelovati. Njihov vodja Maurice Thorez, ki je bil mobiliziran, je kmalu po vdoru Nemcev v Francijo celo dezertiral, pobežnil v Moskvo in se odrekel svojega državljanstva.

Ta vojna pa je tako za francoske kot za slovenske komuniste nehala biti »imperialistična« tisti hip, ko se je 22. junija 1941 končalo zavezništvo med Hitlerjem in Stalinom. Potem *in nič prej (!)* so pri nas ustanovili OF, potem so se šele začeli pojavljati »izdajalci« in kolaboranti. (V nekem smislu so bili vsi, ki so bili med okupacijo zaposleni v državnih službah ali so kako drugače delali za okupatorja, da so lahko preživljali sebe in svoje družine, kolaboranti.) V vodstvu OF so kmalu po napadu na ZSSR osnovali t. i. Varnostno-obveščevalno službo (VOS); njeni pripadniki, fanatični komunisti, so začeli potem pobijati rojake, ki so jih, večinoma po smrti, obtožili izdajstva ali kolaboracije. Podrobnejša analiza, v katero se ne bom spuščal, pa bi pokazala, da so bili glavne tarče pobojev predvsem ideološki nasprotniki komunizma, ne pa resnični izdajalci (teh je bilo med pobitimi zelo malo). Med njimi izstopajo člani »Straže (v viharju)«, npr. visokošolca Jaroslav Kikelj, Franček Župec in drugi, ter ustanovitelj tega gibanja dr. Lambert Ehrlich, ki so ga skupaj z njegovim spremljevalcem Viktorjem Rojcem ustrelili 27. maja 1942 pred Ljudsko kuhinjo na Streliški ulici v Ljubljani.

Do takrat, ko so se 17. julija 1942 ustanovile prve vaške

straže v Šentjoštu nad Horjulom, so »vosovci« pobili že od 1.200 do 1.600 Slovencev, češ da so izdajalci. Čeprav jih je vodila Zdenka Kidrič, pri kateri so nastajali sezname ljudi za »odstrel«, je dr. Hribarjeva v svojem članku ni niti enkrat omenila niti njeneža moža Borisa Kidriča in Edvarda Kardelja, ki sta spremenila naš narodnoosvobodilni boj v revolucijo in bratomorno vojno, ne. Pač pa je kar 19-krat omenila škofa dr. Gregorija Rožmana. Ker je njegovo ime edino in tolikokrat »posajeno« med druge resnične, hude dogodke, dobi nepoučeni bralec vtis, da je glavni krivec za vse hudo škof in ne tisti trije prej imenovani. Tako pristranskega pisanja si ne more privoščiti noben pošten izobraženec, saj je v njem zelo spretno prikrita politična propaganda. Med okupacijo bi težko našli Slovence, ki ne bi bil za osvoboditev. Veliko pa je bilo takih, ki niso marali komunizma, s katerim je bila prežeta OF. Iz pisanja dr. Hribarjeve nekoliko izhaja, da se ti ne bi smeli braniti pred vosovci, ki so jih pobijali kot zajce. Edini, ki jim je lahko dal orožje, so bili okupatorji. Ti so to rade volje storili, kajti s tem, da je Slovenec pobijal Slovence, (naj) bi imeli »manj dela« po vojni, saj so nam namenili le asimilacijo ali anihilacijo. Vzporedno omenja dr. Hribarjeva še, da so komunisti načrtno prikrivali komunistično naravo OF, da bi pridobili čim več borcev, kar je žalostna resnica. Postopoma, zlasti po t. i. Dolomitski izjavi 1. marca 1943, pa so dokončno odvrgli maske. Takrat niso več skrivali, da se bojujejo »za revolucijo, Stalina in Tita«; to nam je prineslo prek 600 množičnih grobišč po vojni, hlapčevanje Stalinu do leta 1948 in 45 let totalitarnega režima, ki je onemogočal normalen gospodarski razvoj države in ki se še danes sili v osamosvojeno Slovenijo.

Dr. Peter Starič, Ljubljana

Ujeti v preteklost (2)

Odgovor Spomenki Hribar. Ljubljansko Delo je konec julija v Sobotni prilogi objavilo članek znane »slovenske« filozofinje Spomenke Hribar z naslovom Ujeti v preteklost. Na spletni stran so dali

▶ članku naslov Z domobransko prisego proti rdeči zvezdi.

Spomenka Hribar hkrati s svojim možem, ki velja za najboljšega slovenskega filozofa, do kraja pozna »partizansko-domobransko dilemo«, se do kraja zaveda globine partizanskega greha, a ji »lojalnost« do vladajoče komunistične klike ne dovoli, da bi enkrat za vselej in brezpogojno priznala vso RESNICO o zločinu, zagrešenem nad slovenskimi ljudmi v času boljševiske revolucije med drugo svetovno vojno.

Svoj obširni članek naslanja na poročilo o proslavi v Šentjoštu nad Vrhniko, kjer so domačini proslavili 70. obletnico ustanovitve prve slovenske »vaške straže« med drugo svetovno vojno, hkrati pa počastili tudi spomin na vse medvojne in povojne žrtve komunističnega divjanja po Sloveniji.

Spomenka, ki se je med prvim obiskom v Šentjoštu po vojni, v začetku 90. let, kot piše sama, »zgrozila, ko so ji domačini povedali, da je bil v vasi šele 15 let PO VOJNI rojen prvi otrok«, zato domačinom priznava pravico do spoštovanja spomina na svoje, ki so padli kot žrtve revolucije.

S tem pa, seveda, nehote potrjuje UPRAVIČENOST tega in takega žalovanja ne le v Šentjoštu, temveč po vsej Sloveniji. Tudi sama namreč nekako pripada tisti »teoriji«, da je bila med vojno in revolucijo sveta dolžnost vseh Slovencev, da se vključijo v rdečo »akcijo« ali pa – pustijo poklati.

V članku tudi priznava, da je bil neupravičen njen strah, da bo »kontrarevolucija« izrabila prekop škofa Rožmana iz Amerike v domovino kot izgovor za neko »akcijo« take ali drugačne vrste. »Zmotila sem se,« piše in nadaljuje: »Pokop je potekal v cerkvenem okviru, pietetno v vseh pogledih.« In potem, seveda, da bo volk sit in koza cela, se oddolži svojim »tovarišem« s pripombo: »... toda videti je, da se bo današnji protikomunizem vendarle utemeljeval na škofu Rožmanu, tako 'po koščkih' od dogodka do dogodka.«

Zanima pa jo »scenarij« proslave. Ali domobranske uniforme spadajo na pietetni dogodek spominjanja na mrtve, sprašuje. (Lahko bi ji argumentirano odgovorili: Ali zastave z rdečo zvezdo spadajo na proslavo NEODVISNOSTI Slovenije?)

Smo pa zdaj na najbolj kritični točki celotnega vojnega in povojnega, tudi DANAŠNJEGA dogajanja. Gledano v preteklost se celotna zadeva zdi povsem jasna: partizani so se bojevali proti Nemcem, domobranci pa so od Nemcev sprejeli orožje za boj proti – partizanom. Jasno? Jasno. Res? V tem je namreč argumentirana prednost današnjega komunističnega esteblišmenta.

NEMOGOČE je namreč poustvariti medvojno razpoloženje v zasedeni Sloveniji, še manj v Ljubljanski pokrajini in še manj v sami, z bodečo žico obdani Ljubljani.

NEMOGOČE je poustvariti paniko, ki so jo komunistični krvniki VOS zasejali med slovenske ljudi na podeželju, ki je bilo – v nasprotju z vsaj delno zavarovano Ljubljano – izpostavljeno nasilju rdečih krvnikov dan za dnem, noč za nočjo.

Partizanske patrulje so obvladovale celotno ozemlje Ljubljanske pokrajine, italijanska vojska pa je čepela v svojih bunkerjih in skrbela predvsem za svoje ... Če je hotela dokazati svojo »hrabrost« in odločenost skrbeti za varnost civilnega prebivalstva, je na povračilne »akcije« poslala fašistični bataljon M (Mussolini) in spet je tekla – slovenska kri.

Vsega tega obupa prebivalstva danes ni mogoče poustvariti, ostajajo pa »neizpodbitna«

dejstva: domobranci so bili vzpostavljeni kot »nasledniki« vaških straž pod italijansko okupacijo, sprejeli so nemško zaščito, uniforme in celo plače ter se skupno z Nemci bojevali proti partizanom. (Pri tem je treba upoštevati tudi določila Ženevske konvencije, ki vsaki »okupacijski vojski« določa poleg dolžnosti tudi možnost, da v primeru potrebe oboroži določen del okupiranega prebivalstva za vzdrževanje reda in miru in za varnost zasedenega prebivalstva. Od teh »oborožencev« pa sme tudi zahtevati dokaz lojalnosti in obvezo, da izročeno jim orožje ne bo uporabljeno proti oddelkom okupacijske vojske).

To pa so dejstva, ki jih JE mogoče preveriti in potrditi, kar pa ne pomeni, da je mogoče tudi razložiti vzroke in razloge za tako odločitev prizadetih mož in fantov.

(Položaj na Gorenjskem in Štajerskem je bil bistveno drugačen od položaja v Ljubljanski pokrajini, ker ga je popolnoma obvladovala nemška vojska.)

Na ozemlju italijanske »Provincie di Lubiana« je bil partizanski teror v prvih tednih po kapitulaciji fašistične Italije – nevzdržen in brutalen. Italijanska vojska sama pa si je »kupila« neovirani odhod iz Slovenije s tem, da je s svojimi topovi uničila dve preostali postojanki protikomunističnega odpora: Grčarice in Turjak.

Seveda je treba upoštevati tudi druga »dejstva«: s padcem kraljeve Jugoslavije je bila Slovenija v resnici odrezana od svojega »centra« ne le fizično, temveč tudi v upravnem pogledu. Politične stranke so sicer na samem začetku okupacije postavile načelo »nobenega sodelovanja« z okupatorjem, toda spričo komunističnega nasilja je ta odločitev kaj kmalu dobila »akademski« značaj. Narod je bil ne le razkosan, vsi njegovi politični predstavniki so bili izločeni na tak ali drugačen način ali pa so se razkropili. Zagrešene so bile napake, pojavila so se stara politična nasprotja in nezaupanje, brezuspešna so ostala prizadevanja za uveljavitev »nacionalne ilegale« itd.

Ustanovitev »vaških straž« ali podobne organizacije z istimi nameni pa je bila v resnici eden

BISTVENIH ciljev komunistične zarote. Partija se je zavedala, da bo polovica njenega dela za prevzem oblasti v povojni Jugoslaviji opravljena, če bo kakršnakoli opozicija tem njenim načrtom pred svetom ožigosana kot okupatorska, »izdajalska« ustanova. Edini način, kako doseči ta cilj, pa je bil v – terorju, v strahotnem pritisku, ki mu je bil izpostavljen narod na zasedenem ozemlju. S tistim dnem torej, ko so Italijani priznali prvo enoto vaške straže v Šentjoštu, je bila partizanom, se pravi Komunistični partiji Slovenije, zagotovljena končna zmaga v tem usodnem konfliktu.

Toda VSE to ne opravičuje ZLOČINA, ki ga je komunistična partija zagrešila nad slovenskim narodom. DESET TISOČ poklanih slovenskih vojščakov je absolutno jamstvo, da jim bo zgodovina nekoč priznala status zmagovalcev v boju za lepšo prihodnost naše Slovenije.

Ta dan ne bo napočil jutri, večina nas, ki se zdaj ukvarjamo s to problematiko, ga ne bo dočakala. Prišel pa bo. Zločin takega obsega ne more biti prezrt, pozabljen in neopravnan.

Gospe, ki tam pod Krimom razmišlja o teh vprašanjih, pa gre dobrohoten nasvet: noben sofizem, nobeno »mencanje« ne bo izbrisalo greha »rdeče zvezde« nad slovenskim narodom. Izbrisalo ga bo samo verodostojno priznanje krivde in odprava sedanjega smrtnega sovraštva, ki se izkazuje celo v teh poznih letih po katastrofi, ko že lahko na prste preštejemo ljudi, ki so to strahoto preživeli.

Slovenija zamuja: ta problem je nujno treba rešiti čim prej, ker se na narodnem obzorju dvigujejo novi sivi oblaki.

Pavle Borštnik, Cleveland

Ujeti v preteklost (3)

Spomenka Diklić Hribar, rojena 25. novembra 1941, žena filozofa Tineta Hribarja, se je po smrti očeta srbske narodnosti z materjo Slovenko preselila v Slovenijo. V mladosti je živela v Žireh, gimnazijo je obiskovala v Škofji Loki, leta 1965 je diplomirala iz filozofije in sociologije ter leta 1997 doktorirala na Fakulteti

FM 102.1
99.5
stereo
RDS
Radio VIVA
M. Sobota tel: 02/537-1949

Slave Klavara 1
9000 Murska Sobota
Slovenija
tel.: 02/537 1949
fax.: 02/537 1948
GSM: 041/34 66 46
GSM: 031/34 51 51
<http://www.radio-viva.com>
e-mail: viva@radio-viva.com